

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 179. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613435600/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

»Vanskelig kan dog dette sønderrevne Land modstaae de uhyre Masser, vore Fiender ville fremkalde mod os,« sagde Adalbert.

»Lad Andre beregne deres Kraft efter Krigernes Antal,« svarede Bonaventura, »vi have Ret til at gaae en anden Vei, vi have Ret til at lægge Villiekraft og Begeistring med i Vægtskaalen, om saa hele det øvrige Europa, liig en bedaget Olding, ryster paa Hovedet derved; vi have Ret hertil, siger jeg, thi meer end eengang gientog Leonidas's Gierning sig i disse Skove, vor Historie ligner derfor tidt et dristigt Eventyr, hvis Gang det sielden lykkes nogen politisk Regnemester forud at bestemme.«

»Hvi indviiede du mig ikke forhen i disse Planer?« spurgte Leontine.

»Fordi du er en Qvinde, og dertil et halvt Barn endnu.«

»Seel« sagde hun, og blottede pludselig sin høire Arm, paa hvis hvide Overflade Bogstavet K, omgivet af en Egeløvskrands, og indbrændt med dybe Træk, blev synligt, »husker du, da du første Gang fortalte mig om Kosciuszkos Daad, og viste mig hans Navn indgravet i dit Bryst, hvorledes jeg da bøn-faldt dig saalænge, til du ogsaa indbrændte dette Tegn paa min Arm.«

»Jeg husker det vel, du stirrede rolig og alvorlig paa mig, og mælede intet Ord medens jeg udskar og indbrændte Tegnet.«

»Kunde jeg tie den Gang, kan jeg det vel ogsaa nu,« svarede Leontine og bedækkede sin Arm; »naar begynder Kampen?«

»Var Alt gaaet efter Ønske, da havde vi alt begyndt den,« svarede Bonaventura.

»Naar begynder den?« spurgte igjen Leontine.

»Hurtigere maaskee, end I troe; søger nu blot at virke hver i sin Kreds, søger at udfinde alle dem, paa hvilke vi kunne stole, udforsker Menneskets

Hjerte! understøtter Eders Brødre, og fremfor Alt, lader ingen Tvivl og intet Forhold hindre Jer fra at virke med Sjælens hele Kraft i det afgjørende Øieblik, da skal det vel gaae!»

»Jeg vil nøiere kiende Deres Plan, før jeg ganske overgiver mig til Dem,« sagde Adalbert. — »Men hellig Taushed lover De naturligviis.« — »Jeg skal være taus, som Graven,« svarede Adalbert.

»Nu ville vi gaae til Ro,« sagde Czernim, »dog maa De først bringe Deres Søster hjem, Bonaventura.«

Da de to Sødskende vare borte, spurgte Adalbert Czernim, om Casimir var indviet i de Forbundnes Planer. »Nei,« svarede Czernim, »Casimir bør man aldrig indvie i nogen Plan, kun i Øieblikket hører han os til, og kan da maaskee vise os større Tiensster, end vi ane eller tænke.«

Adalbert vilde nu fortsætte den forrige Samtale, men Czernim gav strax Talen en anden Vending, i det han spurgte Adalbert, om hvad han syntes om Leontine. — »Hun er ciendommelig i al sin Adfærd,« svarede Adalbert, »og dertil baade skion og elskvær dig, dog overskrider hun vel altfor dristig Sædvanens Grændser.« — »Ja Sædvanens men ikke Sømmelighedens,« svarede Czernim. — »Det var neppe sømmeligt, at hun blottede sin Arm i vor Nærværelse,« sagde Adalbert. — »Jeg vilde ikke agte hende halvt saa meget, hvis hun havde betænkt sig derpaa.« — »Med Hensyn paa qvindelig Anstand kunde hun endnu lære Meget af Emilie,« sagde igjen Adalbert. — »Hør, min Dreng! før du bedømmer en Qvinde, skaf du vide lidt Besked om hendes natlige Drømme, hvad Leontine angaaer, da tør jeg sværge for hende i det Capitel, men Frøken Emilie, med hende er det en anden Sag.«

Kort efter kom Bonaventura hjem, og alle tre forføiede sig til Hvile, Adalberts Hjerte bankede imidlertid altfor stærkt, til at han strax kunde falde i